

Kaupmannahöfn 1. maí 1997.

Auðun H. Einarsson segir frá.

Eftir brunann á Eiðum vann ég við nýja húsið síðustu mánuðina áður en húsið var tekið til notkunar. Vann ég talsvert í smíðastofu skólans og kynntist þar Halldóri Sigurðssyni og urðum við góðir kunningjar, enda áhugamál okkar mjög samsíða. Nú verður það nokkrum árum síðar, að Þórarinna Þórarinsson fékk ársleyfi, og Halldór Sigurðsson verður skólastjóri. Þar sem engan smíðakennara tókst að finna leitaði Halldór til mín til að leysa sig af þennan vetur. Varð þetta að veruleika, og eftir komuna í Eiða talaði Halldór mikið um námskeið í málmsmíði, sem hann hafði sótt í Steneby í Svíþjóð árið 1964, og talaði hann um hvernig menn slógu til málm til endanna, sveigðu hann og undu glóandi, og talaði mikið um “að þetta er fag sem mig langar að kynnast nánar”.

Þegar gengið er inn í smíðastofuna á Eiðum er herbergi nálægt 3 fermetrum. Þar voru plötur af messing, nýsilfri og eir og einnig tengur flatar, sívalar með fuglsnefjum og drifhamrar, allt póleruð verkfæri, ásamt klippum. Spurði ég hvort grípa mætti í þetta, en Halldór harðneitaði því og sagði “að þetta tek ég upp er ég fer að kenna sjálfur, en ég létt skólann kaupa þessi verkfæri og efnið, því ég ætla að hefja kennslu í málmsmíði þegar ég tek við”. Enn fremur sagði hann “að hann hefði mikinn áhuga á þessari málmsmíði og gæti vel hugsað sér að fara á framhaldsnámskeið”. Líða nú jólin og er þegar kennarar koma til baka, spryr Halldór hvort ég hafi eignast einhverjar bækur um jólin. Nei, ég sagðist einungis hafa séð bók hjá Snæbirni Jónssyni í Hafnarstræti og fjallaði hún um hvernig smíða mætti armbönd og hálsmen eins og gert var á víkingaöld og var hún gefin út af Gävle forlaginu í Svíþjóð. Ég sagðist ekki hafa peninga, en fengi bókina í póstkröfu bráðlega. “Þá verður þú að lána mér bókina”, sagði Halldór, og játti ég því.

Nú er það eitt hvöld í miðjum janúar að við hittumst í smíðastofunni og vill hann gjarnan fá bókina strax. Sótti ég bókina og hann tekur henni feginn hendi, en þá gerist sá atburður, að eftir að við höfum spjallað um hvað bókin fjallar um, þá kveðjumst við. Síðan hefur Halldór aldrei talað við mig orð, þó ég hafi margssinnis reynt að skiptast við hann á orðum. Bókina fékk ég aldrei til baka, en sumarið sem í hönd kom leiddi það í ljós að Halldór hafði keypt jörðina Miðhús af Skógrækt Ríkisins og var heimili hans þar síðan.

Nú verður það mitt hlutskipti að ég verð kennari á Egilsstöðum (1978) og þá er ég boðinn í mat til vina á Eiðum. Fyrir ljósaskiptin gekk ég hjarni niður í skógargyrðingu, og sá í bakaleiðinni að ljós var í smíðastofunni. Gekk ég þar inn og hitti danskan kennara, sem þá kenndi smíði á Eiðum, og spjallaði um stund við hann. Spurði ég hann meðal annars hvort hann kenndi málmsmíði. Svaraði hann því neitandi og sagði að ekki væri til eitt einasta málmsmíðaverkfæri, og ekki svo mikið sem lófastór bútur af messing eða nýsilfri. Hef ég frétt það að Halldór kenndi aldrei málmsmíði meðan hann var á Eiðum.

Auðun H. Einarsson